

Akikért a *nóta* szól, ma

Ma. A mi időnkben. Ebben a korban, amelyben az életünk rendeltetett. A legújabban, amikor harc van, háború. Úgy robbant fölénk, közénk, mint az istennyila. S ha háború, akkor kell „regiment”. Amelyik véd népet és hazát. A láthatatlan ellenséggel szemben. És a láthatóval szemben is. Amíg el nem fogy. A láthatatlan is ezen van, s a láthatók is erre készülnek. Az első próbatétel, a második élet-halál harc. Soha ennyire még nem kellett „regiment”. Védni népet és hazát. Minden képességünkkel, amellyel felruházott minket a Teremtő, nevelésünkkel megbízva nagyapáinkat, szüleinket.

*

„Kossuth Lajos azt üzenté: / Elfogyott a regimentje.”

A Himnuszon, a Szózaton és a Miatyánkon kívül vannak-e ismertebb sorok egy magyar ember számára, mint a fentiek? Azt hiszem, hogy nincsenek. A mi korosztályunknak legalábbis.

Hiszen gyerekként, amikor még a legdrágábbakat, a szeretetet és az időt nem rabolta el a televízió s az elrontott lelkek fekélyes vágyódása az egyetlenként létező „érték” után, akkor drága szüleink és nagyszüleink a világról, országról akarván tudni bekapcsolták a rádiót, amelyből talán egyetlen igazként e dallamot hallottuk a gyerekszoba ajtaján át. Nap mint nap. Sőt, volt idő, hogy óráról órára, amikor a pesti srácok hősiességéről, a kitántorgókról, az árvalányhaj-gyöngeségű reményeinkről, az azt eltipró tankokról akartak híreket hallani. „Itt a Kossuth rádió, Budapest.”

„Kossuth Lajos azt üzenté: / Elfogyott a regimentje.”

Énekeltük aztán diákként, nyiladozó emberként, s csak az Attilától, Árpádtól, Dózsától, Kazinczytól, Petőfitől, Széchenyitől, Erkeltől,

Madáchtól, Adytól, Radnótitól, Illyéstől, Nagy Imrétől, Nagy Lászlótól, Németh Lászlótól örökölt, elföldelt, titkon lapuló ösztöneinkkel éreztük, hogy e sorok s e dallam vérként járnak át nemzeti érrendszerünket, hogy egyszer tetszhalott szabadságunk, tehát magyar életünk szívében erőt adjon a dobbanáshoz.

És hát, persze, örököltük Kossuth Lajostól. Az egyik legnagyobb magyartól, akinek izzó vitáik, szembenállásuk közepette volt ereje ezt mondani Széchenyiről: Ő a legnagyobb... Ezzel bizonyítva saját nagyságát!

„Kossuth Lajos azt üzenté: / Elfogyott a regimentje. / Ha még egyszer azt üzeni, / Mindnyájunknak el kell menni!”

Egyszer csak már felnőttként gondolkodtunk: Ha még egyszer azt üzeni...? Hát mi ilyenek vagyunk? Kossuth Lajos regimentje elfogyott, és még egyszer kell üzennie?

Nem rohanunk árkon-bokron át beállni a regimentbe, amely a hazát, anyánkat, apánkat, gyermekeinket, templomainkat, temetőinket, kezünk simogató s kardforgató erejét védi, oltalmazza?

S ha még egyszer azt üzeni, akkor sem megyünk? S ha még egyszer? Akkor sem? Meddig?

Hál' istennek, tudjuk már, megyünk. Elég volt Cegléd, mentünk.

De mégis! Lesznek-e Cegléddek? Vagy Kossuthnak még egyszer, többször kell üzennie? Netán hiába? S lesz-e Kossuth?

Aki azt üzeni, elfogyott a regimentje. S ma, tudjuk, üzeni mindennap. Hogy kell regiment, álljon készen egy regiment. Nagyapák, apák, fiúk regimentje. Lélekkel, tudással, hittel, bizakodással, kultúrával, a nyelvünkkel fegyverben.

„...örzeni kincses temetőket”, ezt a könnycseppnyi földet. Könnycseppnyi? Egy fiát sirató anya könnycseppje hatalmasabb, mint a száalmas Csendes-óceán. Őrizni ezt a lebegő szélű

földet, amelyen élünk, családok apró közösségétől a nemzet közösségéig.

Kossuth Lajosnak azt üzenjük, nem fogyott el a regiment, mert hisz tőle tanultuk: élnie kell a magyar szabadságnak, éljen a haza!

Éljenek a szigorú apák, akik holtukban is a nap felé tartanak minket! A drága édesanyák! A kezük isteni simogatásával óvók! Örökkévalóságig! S talán még ott is kísér a tekintetük. A legfontosabbak: a családok, az iskolák, a föld, amelyben lelkünk kicsírázik, és virágba szökik!

Ezt a virágot tűzzük Kossuth Lajos kalapjára és a különös szakállú költő mellé, akinek a szíve dobbanása örök időkre együtt dobog a miénkkel – a miénkben!

Azt dobogja, hogy éljen a magyar Szabadság! Éljen a Haza! Éljen ez a fészekalja nép!

*

Halljátok, ti, „láthatók”? Hát ne vigadjatok! Ne álljatok a „láthatatlan” pártjára csak azért, hogy megrendítsen minket harcunkban! Amit a hazánkért vívunk, a láthatók, a Döbrögik és Kajánok ellen. A földért, amit nem fogtok kivenni a talpunk alól. Mert van, lesz regiment. És micsoda regiment!

Lássátok a harcot, amelyet a láthatatlan ellen vív a nemzet színe-java. Akiknek nem kellett újra üzenni, beálltak a regimentbe.

Mert a harcunkat megvívjuk a láthatatlan ellen, nélkületek is. És ellenetek is. Mert beállunk a regimentbe. És megfogjuk egymás kezét. És lesz békesség közöttünk. Most megtanuljuk...

A jó pásztor